

РЕШЕНИЕ

№ 4970

гр. София, 19.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 19.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **2533** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Жалбоподателят Н. А. Д. чрез адв. Б. оспорва Заповед № 536/27.02.2022г. на Н. Л. Л. –мл. автоконтрольор 02 група 01 сектор в Отдел "Пътна полиция" при СДВР за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1 б. „б“ от ЗДвП. Твърди се, че не е шофирал процесния микробус, а се е возил в него, поради което не следва той да понесе административнонаказателната отговорност. Изтъква, че е нямало причина полицейските органи да желаят да провеждат тест за алкохол с техническо средство, тъй като той и неговият приятел Р. С. са били пътници, а шофьорът на микробуса е бил А. Д. – баща на жалбоподателя, който не се намирал на мястото на инцидента по време на пристигане на полицейския патрул, тъй като не се е чувствал добре и е посетил болнично заведение.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се явява лично и се представлява от адв. Б..

Ответникът –мл. автоконтрольор 02 група 01 сектор в Отдел "Пътна полиция" при СДВР редовно призован, не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена на основание чл. 16 от АПК, не изпраща представител и не прави искане за конституиране като страна в процеса.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 1 от

ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна, следното:

Със Заповед № 536/27.02.2022г. на Н. Л. Л. –мл. автоконтрольор 02 група 01 сектор в Отдел "Пътна полиция" при СДВР спрямо жалбоподателя била приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1 б. "б" от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца. В заповедта е посочено, че бил съставен АУАН № 593007/27.02.2022 г. против жалбоподателя и било установено, че на 27.02.2022г. около 12, 00 часа в [населено място] управлявал товарен автомобил М. С. 213 ЦДИ , с табели с регистрационен номер СА9218 ММ, собственост на [фирма], като преди изхода на [улица] поради несъобразена с атмосферните условия скорост самокатастрофира. При извършена проверка водачът отказал тест за употреба на алкохол.

Жалбоподателят е бил уведомен за процесната заповед на дата 27.02.2022 г. Жалбата до съда е постъпила на дата 07.03.2022 г., поради което е и допустима.

От правна страна, съдът приема следното:

Жалба до съда е подадена от легитимирано лице, което се явява адресат на оспорения индивидуален административен акт, спазен е предвиденият в АПК преклузивен 14-дневен срок за нейното оспорване.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдебният контрол за законосъобразност на административните актове обхваща проверка за компетентност на органа издател, спазване на предвидената от закона форма, административнопроизводствените правила, съответствие с материалния закон и неговата цел.

Атакуваната заповед е издадена от компетентен административен орган – Н. Л. –мл. автоконтрольор 02 група 01 сектор в Отдел "Пътна полиция" при СДВР, който е надлежно оправомощен да прилага принудителни административни мерки /ПАМ/ по ЗДвП съгласно приложената Заповед № 513з-5070/21.07.2015г на Директора на СДВР , Заповед 513з-1618/26.02.2018г./л.19/на директор на СДВР и Заповед 81213-1524/09.12.2016г. на министъра на вътрешните работи/л.18/.

Релевантно за делото е да се установи, дали при издаването на административния акт е спазена предписаната от закона писмена форма и изискванията за съдържание по чл. 59, ал. 2 от АПК, както и дали заповедта за налагане на ПАМ съдържа описание на конкретни факти и обстоятелства, които обезпечават правото на защита на жалбоподателя, респ. съдебния контрол за спазването на чл. 171, ал. 1, т. 1 б. Б от ЗДвП.

При издаването на административния акт, е спазена предписаната от закона писмена форма, както и изискванията за съдържание по чл. 59, ал. 2 от АПК. В рамките на производството при доказателствена тежест на административния орган да установи по реда на чл. 171 от АПК фактическите обстоятелства, въз основа на които същият е издал оспорения административен акт същият стори това по убедителен начин. От приетите по делото доказателства се установява следната фактическа обстановка –на

27.02.2022г. около 12, 00 часа в [населено място] в кръговото на надлез „Н.“ жалбоподателят управлявал товарен автомобил М. С. 213 ЦДИ , с табели с регистрационен номер СА9218 ММ, собственост на [фирма], като преди изхода на [улица] поради несъобразена с атмосферните условия скорост самокатастрофира. При извършена проверка водачът отказал тест за употреба на алкохол с Алкотест Дрегер 7510 № 0384. На водача е издаден талон за медицинско изследване №107226, което той е подписал, като е посочил че е уведомен за съдържанието му. В следствие водачът не се е явил за кръвна проба. Тази фактическа обстановка се потвърждава както от съдържанието на АУАН , който жалбоподателят е получил без възражения, така и от събраните в хода на производството писмени доказателства в това число и саморъчно написана от Н. Д. декларация.

В хода на съдебното дирене са проведени разпити на двама свидетели – А. Д. – баща на жалбоподателя и св. Р. С.. От разпитите на двамата става ясно, че към момента на пристигане на полицейските органи на мястото на произшествието, а и известно време след това, св. А. Д., за когото се твърди в жалбата, че е шофьорът на микробуса, не се намирал там. Същият е пристигнал в по-късен момент, а като причина за това се изтъква факта , че не е бил добре и негов близък дошъл, за да го отведе до дома му с цел да пие лекарствата си. От съда са снети обяснения от жалбоподателя по реда на чл. 176 от ГПК. Същият твърди, че полицейските служители не са пожелавали да го тестват за употреба на алкохол, не е давал кръвна проба, тъй като не разбрал, че е подписал талон за медицинско изследване, въобще късно разбрал какво точно се случва и че всъщност въпреки, че не е шофирал, той е лицето, спрямо което е издаден АУАН.

Съгласно чл. 171, ал. 1, т. 2а от ЗДвП -"За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Жалбоподателят се опитва със свидетелски показания да обори всички, установени от полицейските органи обстоятелства, закрепени в писмени документи, които служат за доказателства за посочените в тях факти до оборването им. В тази връзка неоснователно е възражението, че при съставянето на АУАН на жалбоподателя не са били разяснени процесуалните му права и същият не е разбрал на какво се подписва. Същото възражение е направено и по отношение на издаденият талон за медицинско изследване. Последният лично е изпълнил подписа си в бланката на АУАН както под

декларацията „запознах се със съдържанието на акта и правя следните обяснения/възражения“, така и под декларацията „получих препис от акта и съм уведомен, че в 3-дневен срок мога да направя допълнителни обяснения и възражения“. Следователно актът му е бил предявен при съставянето си, след което Д. е бил уведомен за правото си да впише обясненията или възраженията си на място и в самия акт, както и че може да упражни това си право допълнително, като ги подаде в тридневен срок. Жалбоподателят не оспори авторството на нито един от подписите си, положени в АУАН. Фактът на полагането на подписа изпълнява доказателствена функция и служи за доказателство за това, че описаните в акта обстоятелства са се случили в обективната действителност. Ако жалбоподателят е считал, че не е разбрал правата си или нещо друго от процедурата му е останало неясно, то е могъл да впише това си обяснение. Вместо това той се е подписал в акта, като е декларирал, че се е запознал със съдържанието му и че не желае да вписва обяснения или възражения. По този начин той се е съгласил, че вписаните във всяка от декларациите обстоятелства действително са били извършени. Процедурата за полагане на подпис от нарушителя в АУАН е установена и за да се предотвратят подобни неоснователни възражения. Обстоятелството, че жалбоподателят не е подал възражение срещу съставения АУАН, по никакъв начин не опорочава законсьобразността на производството. Подаването на възражение в допълнителния тридневен срок не е задължителен елемент от развитието на процеса, а процесуално право на лицето, срещу което е съставен АУАН. Единствено от неговата воля зависи дали и как то ще упражни процесуалните си права.

Отделно от изложеното, съдът намира достатъчно противоречия в изложените факти от страна на жалбоподателя първоначално в жалбата, а по-късно в съдебно заседание, което настоящият състав тълкува като недостоверност на описаните факти, които в същността си представляват единствено излагане на защитна теза, съществено разминаваща се с действителността. В жалбата се сочи, че полицейските органи са предприели тестване с дрегер на жалбоподателя и неговия спътник Р. С., както и че са предоставил талон за кръвна проба, като не се споменава какъв е резултатът от тези действия. В съдебно заседание се твърди, че полицейските органи не са предприемали тестване с дрегер. Изтъква се също, че същият е приел, че се подписва като свидетел, тъй като баща му го уверил, че е обяснил цялата ситуация на полицейските служители и всичко е наред. В същото време, от разпита на св. А. Д. става ясно, че полицейските служители ясно са заявили, че тезата на бащата не се приема за достоверна, както и че на Н. Д. е бил съставен АУАН. Нелогично и житейски неоправдано звучи твърдението, че Д. подписал АУАН, защото считал, че всичко е наред и документът не се отнася за него. Този извод се потвърждава още повече след запознаване със справката за нарушения на Н. Д., от която е видно че за период от 2003 до 2022г. на същия са били съставени 24 АУАН, три фиша, 3 ЗППАМ и 23 Наказателни постановления, т.е същият има достатъчно опит в подобни ситуации, за да твърди, че нищо не е разбрал и не знае какво точно се е случило, нито разбира как действат полицейските органи.

Дори и да се приеме тезата на жалбоподателя като достоверна, то твърденията, че не е разбрал на какво се подписва и че спрямо него е започнало административнонаказателно производство за допуснато нарушение на ЗДвП, то

незнанието не извинява и не може да служи за довод, свързан със законосъобразността на оспорения акт.

Съдът намира, че от събраните в рамките на производството писмени доказателства по безспорен начин се установи, че на дата 27.02.2022 г. в [населено място], жалбоподателят е управлявал моторно превозно средство, като е отказал да бъде изпробван с техническо средство за установяване на употребата на алкохол и след издаден талон за медицинско изследване не е посетил болнично заведение и не е дал проба за такова изследване т. е. налице са всички изискуеми от закона предпоставки за издаването на заповедта за ПАМ. Следователно, с издаването на процесната заповед точно и стриктно е спазена целта на закона - да се възпрепятства шофиране на МПС от лица, след употреба на алкохол, с оглед защита на особено съществени обществени интереси - живота и здравето на гражданите и опазването на имуществото както на самите тях, така и на държавата и общините. Не се констатира нарушаване на правото на защита на жалбоподателя. При горните съображения, съдът с оглед цялостната проверка, която извършва за действителност и законосъобразност на оспорения административен акт, съдът приема, че същият не е нищожен, както и са спазени изискванията за неговата законосъобразност по чл. 146 от АПК. Същият е постановен от компетентен орган, в предвидената от закона форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, съобразен е с целта на закона. От изложеното по горе става ясно, че оспорената Заповед за ПАМ е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби- чл. 171, т.1 б. „б“ от ЗДвП.

С оглед на всичко изложено по горе оспорването на заповедта за налагане на ПАМ е неоснователно и следва да се отхвърли.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на Н. А. Д. чрез адв. Б. против Заповед № 536/27.02.2022г. на Н. Л. Л. –мл. автоконтрольор 02 група 01 сектор в Отдел "Пътна полиция" при СДВР за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1 б. „б“ от ЗДвП.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението за постановяването му на страните.

СЪДИЯ: